

дружеско участие, толкова по-неумолимо ма тя мъчи! Мене сж противни вече въздухътъ, свѣтлината... Азъ би желалъ да влѣза въ гробътъ, азъ би желалъ да не съществувамъ! Сичко е безсилно противъ моите страдания! само едното нищожество може да ги излѣчи — нищожество, на което за образъ е даруванъ намъ сжнть; Ахъ, какво наслаждение е да спи човѣкъ; А азъ сжмъ до толкова нещастенъ, щото и сжнть бѣга отъ моитѣ очи. Азъ сжмъ малко спалъ днесъ. Ахъ, Сеяне! ако да би можалъ нѣкой да ма направи като Епименида? Ухъ, какво страшно и невиносимо стѣснение усѣщамъ въ грѣдите си.

Сеянъ.

Преодолювай себѣ си, господарю; отдалечавай отъ сѣбе си чернитѣ мисли. Сутрена твоитѣ припадки, сж по-силни, но по-вечеря ще да ти улекне. Пийни отъ живителната влага на Бакха! (Поддава му чашата).

Тиверий (Пие съ жадность).

Да! Какви жалки сжздания би биле ние, ако да не съществувахме на свѣтътъ вино? Но отъ дѣнь на дѣнь мене ми става по зле. Азъ усѣщамъ, — това вино не само ма не облекчава — напротивъ, още повече усилюва болѣстѣта ми!

Сеянъ.

Припомни си, че има още една утѣшителница за човѣческиятъ родъ — добрата Аародита.

Тиверий.

И тя скоро ще да остави въ мене само едно тъжно въспоминание за себѣ си. Азъ, види са, скоро